

Sygn. akt IV CSK 49/15

POSTANOWIENIE

Dnia 28 lipca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z wniosku K.D.

przy uczestnictwie M. R., A. D., W. J., [...], M. S., A. K., [...], K. B., [...] i Bank Spółki Akcyjnej w W.

o zniesienie współwłasności,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 28 lipca 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestników postępowania - M. R., M. K., M. S. i A. K.

od postanowienia Sądu Okręgowego w Gdańsku

z dnia 17 czerwca 2014 r., sygn. akt III Ca 208/14,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ k.p.c. wskazując na cechy konstrukcyjne skargi i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia (art. 398⁴ § 2 k.p.c.).

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. Dla skutecznego powołania w skardze przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. konieczne jest wykazanie przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej.

Brak podstaw do przyjęcia, że bez wątpliwości nastąpiło podnoszone w skardze uchybienie przepisom prawa materialnego. Z jednej strony skarżący bowiem wskazują, że nie kwestionują dokonanych przez Sąd drugiej instancji ustaleń faktycznych, z drugiej zaś strony, wbrew treści art. art. 398³ § 3 k.p.c., w istocie je podważają twierdząc, że Sąd ten nieprawidłowo ustalił wielkość udziału, co do którego nastąpiło rozporządzenie prawem. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie ogólnie odnosząc się do wskazywanego uchybienia nie daje podstaw do stwierdzenia jego oczywistości i pewności wpływu na rozstrzygnięcie. Na marginesie jedynie wskazać można, że kwestionowany udział K.B. został wyliczony przez Sąd przy przyjęciu, że przysługiwał jej łącznie (udział własny i odziedziczony po A. P.) 9600/60.000 części we współwłasności nieruchomości, a nie jak podnoszą skarżący 8940/60.000 części. Wyliczenie udziału W. J. uwzględnia zarówno rozliczenie jej udziału 2400/60.000 części, jak i udziału odziedziczonego po W.K. z odliczeniem udziału przynależnego do lokalu sprzedanego. Sąd uwzględnił także pozostałość udziału dla drugiej spadkobierczyni 195/60.000, który odziedziczył kolejny spadkobierca M. M.. Błędnie także skarżący twierdzą, że I. J. i B. J. nie zachowały pozostałości udziału po sprzedaży lokalu A.D., skoro mogły sprzedać lokal tylko z przynależnym do niego udziałem nabyty przez ich poprzednika prawnego od współwłaścicielki nieruchomości J.K.. Argumenty podniesione zatem przez skarżących w świetle treści motywów Sądu drugiej instancji nie stanowią podstawy do uznania, że *prima facie* zachodzi oczywistość zasadności skargi kasacyjnej.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

I.n